

UZASADNIENIE

M. K. i R. S. (1) zostali oskarżeni o to, że:

I. w listopadzie 2007 roku w P., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w porozumieniu dopuścili się wobec D. S., D. W., A. W. oraz J. S. (1) - małoletnich poniżej lat 15 innych czynności seksualnych w ten sposób, iż wykorzystując warunki fizyczne, używając przemocy poprzez przytrzymywanie za ręce rozbierał ich z odzieży i bielizny, dotykał po całym ciele, a nadto M. K. dotykała penisa D. S., to jest o przestępstwo z art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

II. w listopadzie 2007 roku w P., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wspólnie i w porozumieniu prezentowali D. S., D. W., A. W. oraz J. S. (1) - małoletnich poniżej 15 lat, treści pornograficzne w postaci filmów o przedmiotowej tematyce, to jest o przestępstwo z art. 202 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

Wyrokiem z dnia 24 kwietnia 2015 roku Sąd Rejonowy w Pabianicach:

- oskarżonych R. S. (1) i M. K. uznał za winnych popełnienia czynu zarzuconego w punkcie I, czym wypełnili dyspozycję art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 200 § 1 k.k. wymierzył oskarżonym R. S. (1) i M. K. kary 2 lat pozbawienia wolności;
- oskarżonych R. S. (1) i M. K. uznał za winnych popełnienia czynu zarzuconego w punkcie II, czym wypełnili dyspozycję art. 202 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 202 § 2 k.k. wymierzył oskarżonym R. S. (1) i M. K. kary po 8 miesięcy pozbawienia wolności;
- na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. za zbiegające się przestępstwa wymierzył oskarżonym R. S. (1) i M. K. kary łączne po 2 lata pozbawienia wolności;
- na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. i art. 73 § 1 k.k. wykonanie orzeczonych kar łącznych pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonym R. S. (1) i Mielenie K. na okres próby 5 lat, oddając w tym czasie oskarżonych pod dozór kuratora;
- na podstawie art. 71 § 1 k.k. wymierzył oskarżonym R. S. (1) i M. K. kary grzywny po 70 stawek dziennych po 10 każda;
- zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. O. kwotę 3.512,88 tytułem kosztów obrony udzielonej oskarżonej M. K. z urzędu, które nie zostały pokryte;
- zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. S. (1) kwotę 3.512,88 tytułem zwrotu kosztów obrony udzielonej oskarżonemu R. S. (1) z urzędu, które nie zostały pokryte;
- zasądził od oskarżonych R. S. (1) kwotę 500 złotych, M. K. kwotę 500 złotych na rzecz Skarbu Państwa tytułem częściowego zwrotu kosztów sądowych, w pozostałym zakresie zwalnia oskarżonych od obowiązku ich ponoszenia.

Apelację od powyższego wyroku wniósł prokurator. Zaskarżył on wyrok w całości na niekorzyść oskarżonych M. K. i R. S. (1). Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił on:

- obrazę przepisów prawa procesowego to jest art. 25 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez wydanie wyroku przez Sąd Rejonowy w sprawie, w której przy przyjęciu właściwej kwalifikacji prawnej czynu zarzuconego oskarżonym M. K. i R. S. (2) (z art. 197 § 3 k.k. w zw. z art. 197 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.) winien orzekać Sąd Okręgowy w Łodzi IV Wydział K.;

- obrazę prawa materialnego poprzez przyjęcie kwalifikacji prawnej czynu opisanego w punkcie I wyroku z art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. podczas gdy ustalenia faktyczne dotyczące sposobu działania oskarżonych M. K. i R. S.

(1) wskazują, że oskarżeni wypełnili swoim zachowaniem dyspozycję art. 197 § 3 k.k. w zw. z art. 197 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

- obrazę prawa materialnego poprzez przyjęcie kwalifikacji prawnej czynu opisanego w punkcie II wyroku z art. 202 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. podczas gdy ustalenia faktyczne poczynione w toku postępowania wskazują, że oskarżeni wypełnili swoim zachowaniem dyspozycję art. 202 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.

W konkluzji apelacji prokurator wniósł o uchylenie wyroku Sądu Rejonowego w Pabianicach z dnia 24 kwietnia 2015 roku wydanego w sprawie II K 808/12 i przekazanie sprawy do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Łodzi.

Apelację od powyższego wyroku wniósł też obrońca oskarżonego R. S. (1). Zaskarżył on wyrok w części dotyczącej R. S. (1) w całości. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił on:

- obrazę przepisów postępowania mające wpływ na treść zaskarżonego rozstrzygnięcia, w szczególności art. 7 k.p.k., 410 k.p.k., 424 k.p.k., a polegającą na :

a) przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów, która w przedmiotowej sprawie przybrała charakter dowolnej, niezasadnie odmowie wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego R. S. (1) nieprzyznającego się do popełnienia zarzucanego czynu i wyjaśniającego, iż nie dopuścił się on zachowań opisanych w akcie oskarżenia;

b) niepełnej i niewłaściwej ocenie zeznań świadków R. W., A. S. (1), A. S. (2), P. W., M. R. z których wynika, iż to oskarżona M. K. miała rozbierać pokrzywdzonych i puszczać im filmy pornograficzne;

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść a polegający na bezzasadnym ustaleniu sprawstwa oskarżonego w sytuacji gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że oskarżony nie dopuścił się zarzucanych mu w akcie oskarżenia czynów.

W konkluzji apelacji obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uniewinnienie oskarżonego od dokonania zarzucanych mu czynów, ewentualnie

uchylenie zaskarżonego wyroku oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi meriti.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Obie wniesione apelacje - prokuratora oraz obrońcy oskarżonego - są zasadne.

W pierwszej kolejności odnieść należy się do najdalej idącego zarzutu apelacji prokuratora, a więc zarzutu dotyczącego punktu 1 zaskarżonego wyroku, że orzeczenie sądu I instancji dotknięte jest bezwzględną przyczyną odwoławczą, polegającą na tym, że sąd niższego rzędu orzekał w sprawie należącej do właściwości sądu wyższego rzędu - art. 439 § 1 pkt 4 k.p.k.

Należy stwierdzić, że już sama konstrukcja zarzutu w chwili wniesienia aktu oskarżenia zawierała znamiona zbrodni określonej w obowiązującym w tej dacie art. 197 § 3 kk. Na podstawie bowiem art. 1 pkt 18 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny, ustawy - Kodeks postępowania karnego i ustawy - Kodeks karny wykonawczy (Dz.U. Nr 163, poz. 1363) która weszła w życie 26 września 2005 r. art. 197 kk został znowelizowany.

Przestępstwu z art. 197 kk. Nadano następujące brzmienie:

„§ 1. Kto przemocą, groźbą bezprawną lub podstępem doprowadza inną osobę do obcowania płciowego,

podlega karze pozbawienia wolności od lat 2 do 12.

§ 2. Jeżeli sprawca, w sposób określony w § 1, doprowadza inną osobę do poddania się innej czynności seksualnej albo wykonania takiej czynności, podlega karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8.

§ 3. Jeżeli sprawca dopuszcza się zgwałcenia wspólnie z inną osobą, podlega karze pozbawienia wolności na czas nie krótszy od lat 3.”.

Nastąpiła zatem istotna zmiana typu kwalifikowanego przestępstwa zgwałcenia, w którym ów czyn popełniony wspólnie z inną osobą, został zakwalifikowany jako zbrodnia.

Wprawdzie § 3 art. 197 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks karny również występował typ kwalifikowany, który stanowił, że „jeżeli sprawca dopuszcza się zgwałcenia określonego w § 1 lub 2 (z tożsamym w stosunku do powyższego opisem zespołu znamion w obu typach), działając ze szczególnym okrucieństwem lub wspólnie z inną osobą, podlega karze pozbawienia wolności od lat 2 do 12”.

We wskazanej wyżej noweli ustawodawca nie nawiązał wprost do § 2 art. 197 kk, ograniczając odesłanie ustawowe do znamion „zgwałcenia”. Niemniej na gruncie jednolitego w tym względzie orzecznictwa, owo zawężenie ustawowego odesłania, nie zmienia istoty typu kwalifikowanego.

Skoro ustawodawca w art. 197 k.k. umiejscowił typ kwalifikowany bezpośrednio po § 1 i 2, utrzymując w § 3 zbiorcze określenie czynności sprawczej jako „zgwałcenie”, które to sformułowanie nie występuje w § 1 i 2, to oznacza, że § 3, w brzmieniu (względniejszym dla oskarżonych) po nowelizacji dokonanej ustawą z dnia 27 lipca 2005 r. (Dz.U. Nr 163, poz. 1363), określał typ kwalifikowany odnoszący się do każdego z dwóch typów podstawowych, opisanych w § 1 i 2 (argumentum a rubrica). (por. wyrok Sądu Najwyższego - Izba Karna z dnia 12 marca 2013 r. V KK 361/12)

Przepis określający jeden z typów kwalifikowanych przestępstwa (art. 197 § 3 kk) jest *leges speciales* w stosunku do przepisu określającego jeden z typów podstawowych (art. 197 § 1 lub § 2 kk). Zatem pojęcie "zgwałcenia" zamieszczone w § 3 art. 197 k.k. obejmuje czyny określone w § 1 i 2 art. 197 k.k. i odnosi się zarówno do obcowania płciowego jak innej czynności seksualnej. (por. wyrok Sądu Najwyższego - Izba Karna z dnia 12 marca 2013 r. V KK 361/12, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 marca 2013 r. V KK 361/12, LEX nr 1312374, postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Karna z dnia 7 kwietnia 2010 r. V KK 272/09, L., OSNwSK 2010 nr 1, poz. 689, wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 15 maja 2014 r. II AKa 112/14 KZS 2014/10/65, KZS 2015/4/108, Prok.i Pr.-wkl. 2015/10/22, wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 26 września 2006 r. II AKa 192/06 OSAB 2006/2-3/38, KZS 2007/1/61)

Kolejna nowela wprowadzona ustawą o zmianie ustawy Kodeks karny, ustawa - Kodeks postępowania karnego, ustawa - Kodeks karny wykonawczy, ustawa - Kodeks karny skarbowy oraz niektóre inne ustawy z dnia 5 listopada 2009 r. (Dz.U. Nr 206, poz. 1589), która weszła w życie 8 czerwca 2010 roku w omawianym zakresie, tj. z perspektywy opisu czynu zarzuconego oskarżonym, nic nie zmienia. Zgodnie z art. 1 ustawy z dnia 5 listopada 2009 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny, ustawy - Kodeks postępowania karnego, ustawy - Kodeks karny wykonawczy, ustawy - Kodeks karny skarbowy oraz niektórych innych ustaw w ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks karny (Dz.U. Nr 88, poz. 553, z późn. zm.) wprowadza się następujące zmiany: w art. 197 § 3 otrzymuje brzmienie:

„ § 3. Jeżeli sprawca dopuszcza się zgwałcenia:

- 1) wspólnie z inną osobą,
  - 2) wobec małoletniego poniżej lat 15,
  - 3) wobec wstępnego, zstępnego, przysposobionego, przysposabiającego, brata lub siostry,
- podlega karze pozbawienia wolności na czas nie krótszy od lat 3.

Przedstawione wyżej skonfigurowanie znamion określa jako zbrodnię czyn zarzucony oskarżonym w punkcie I aktu oskarżenia.

Zgodnie z brzmieniem zarzutu z punktu I aktu oskarżenia, oskarżeni działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru mieli, wspólnie i w porozumieniu dopuścić się innych czynności seksualnych, wobec pokrzywdzonych - małoletnich poniżej 15 roku życia, wykorzystując warunki fizyczne, używając przemocy polegającej na przytrzymywaniu za ręce.

Trafnie w powyższym kontekście wskazuje prokurator, że użycie przemocy w celu zmuszenia innej osoby, bez względu na jej wiek a zatem również małoletniego poniżej 15 roku życia, do poddania się innej czynności seksualnej albo wykonania takiej czynności, stanowi (i stanowiło w okresie objętym zarzutem) jedno z alternatywnie wskazanych znamion przestępstwa opisanego w art. 197 § 2 k.k.

Dodatkowo uwzględniając okoliczność wynikającą z opisu czynu, że sprawcy działali wspólnie, to w sposób oczywisty jawi się zarzut (zgodny zresztą z dokonanymi przez sąd I instancji ustaleniami faktycznymi) jako odpowiadający kwalifikacji z art. 197 § 3 k.k. stanowiącego zbrodnię z uwagi na ramy ustawowego zagrożenia karą pozbawienia wolności.

Sąd rozpoznający sprawę z urzędu jest zobowiązany do badania swej właściwości.

Sąd rozpoznający sprawę nie jest związany kwalifikacją prawną ujętą w zarzucie. Natomiast czynnikiem decydującym w kwestii oceny właściwości rzeczowej jest opis czynu ujęty w zarzucie.

W przypadku będącym przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie już z samego opisu czynu zarzucanego oskarżonym w punkcie I, niezależnie od ustaleń sądu I instancji, które zresztą i tak opis w zarzucie potwierdzają, wywieść należy, że sąd rejonowy nie jest właściwy rzeczowo.

Zgodnie z art. 25 § 1 pkt 1 k.p.k. w sprawach o zbrodnie określone w Kodeksie Karnym oraz ustawach szczególnych w pierwszej instancji orzeka Sąd Okręgowy.

Orzeczenie wydane przez sąd niższego rzędu w sprawie należącej do właściwości sądu wyższego rzędu, stanowi bezwzględną przesłankę odwoławczą skutkującą uchyleniem zaskarżonego wyroku na podstawie art. 439 § 1 pkt 4 k.p.k.

W warunkach sprawy niniejszej stwierdzić należy, że zaskarżony wyrok zapadł z naruszeniem art. 25 § 1 pkt 1 k.p.k.

W związku z powyższym, stwierdzić należy, że wystąpiła okoliczność wskazana w art. 439 § 1 pkt 4 k.p.k. stanowiącą bezwzględną przyczynę odwoławczą, prowadzącą w konsekwencji do uchylenia zaskarżonego wyroku w zakresie punktu pierwszego i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania zgodnie z właściwością rzeczową Sądowi Okręgowemu w Łodzi.

Przechodząc do rozpoznania zarzutów apelacyjnych skierowanych przeciw rozstrzygnięciu sądu rejonowego w zakresie czynu z punktu II aktu oskarżenia w pierwszej kolejności wskazać należy na zasadność zarzutu naruszenia prawa materialnego wywiedzionego w apelacji prokuratora.

Oskarżonym M. K. i R. S. (1) w punkcie 2 zaskarżonego wyroku z dnia 24 kwietnia 2015 roku został przypisany czyn z art. 202 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. popełniony w listopadzie 2007 roku.

Zważyć zatem należy, że w okresie od momentu popełnienia czynu, a przed wydaniem zaskarżonego orzeczenia doszło do zmiany przepisów penalizujących tego typu zachowania.

Na mocy ustawy z dnia 4 kwietnia 2014 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2014.538) w art. 200 k.k. dodano § 3 w brzmieniu „kto małoletniemu poniżej lat 15 prezentuje treści pornograficzne lub udostępnia mu przedmioty mające taki charakter albo rozpowszechnia treści pornograficzne w sposób umożliwiający takiemu małoletniemu zapoznanie się z nimi, podlega karze pozbawienia wolności do lat 3” Jednocześnie uchylono § 2 art. 202 k.k. Opisane wyżej zmiany weszły w życie 26 maja 2014 roku.

Sąd rejonowy zastosował zatem nieobowiązujący przepis ustawy karnej.

Uchylony mocą ustawy z dnia 4 kwietnia 2014 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2014.538) art. 202 § 2 k.k. zagrożony był karą grzywny, ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2. Jak wskazano wyżej art. 200 § 3 k.k. przewiduje sankcję w postaci kary pozbawienia wolności do lat 3.

Wobec tego stwierdzić należy, że sąd meriti stosując nieobowiązujący w czasie orzekania przepis ustawy, w konsekwencji dopuścił się obrazy prawa materialnego.

Niezależnie od powyższego wskazać należy na uchybienie pierwotne wobec wskazanego w apelacji prokuratora, a dostrzeżone przez obrońcę oskarżonego R. S. (1).

Analiza pisemnych motywów zaskarżonego wyroku prowadzi do stwierdzenia, że ocena dowodów dokonana przez sąd rejonowy w tej części nie respektuje jej ustawowych kryteriów. Zasadnicze zastrzeżenia względem wydanego rozstrzygnięcia wzbudza przeprowadzona przez sąd rejonowy ocena dowodów. Przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną prawa procesowego, tj. mieści się w ramach swobodnej oceny dowodów wtedy, gdy zostało poprzedzone ujawnieniem w toku sprawy całokształtu okoliczności, i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy. Stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego oraz jest wyczerpująco i logicznie – z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego – uargumentowane w uzasadnieniu (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 9 listopada 1990 roku, sygn. WRN 149/90, OSNKW 1991, nr 7-9, poz. 41 oraz w wyroku z dnia 23 lipca 2003 r., sygn. V KK 375/02, Prok. i Pr. – wkładka, 2004, nr 1, poz. 6).

Tymczasem w niniejszej sprawie nie dość, że sąd rejonowy ocenił w omawianej części zgromadzone dowody mało wnikliwie i z pominięciem istotnych dla rozstrzygnięcia, a ujawniających się na podstawie analizy ich treści okoliczności, w szczególności bez ich wzajemnego odniesienia.

Wbrew stanowisku sądu I materiał dowodowy, na którym oparto rozstrzygnięcie co do rzeczywistego przebiegu analizowanych wydarzeń, nie jest wcale tak jednoznaczny jak przyjął to sąd I instancji. Wymaga pogłębionej i wnikliwej analizy w kluczowych kwestiach dla odpowiedzialności oskarżonych za zarzucony im w punkcie II czyn.

Stwierdzić należy, że już zeznań nieletnich pokrzywdzonych nie wynika wcale spójny obraz zdarzenia – czyli w jakim układzie i kto im prezentował filmy zawierające treści pornograficzne.

Z zeznań D. W. wynika, że: „Ojciec D. dla nas puścił ten film”, „Filmy zboczony były puszczane tylko raz” (k. 82 -83).

A. W. „Tata D. i M. puszczali nam nieprzyzwoity film” (k. 84)

J. S. (2) zeznał „ze trzy razy były puszczane te filmy” (k. 85).

Z zeznań D. S. wynika, że: „ze dwa razy M. puszczala mi filmy pornograficzne” (k. 86)

Ewidentne zatem w omawianym zakresie rozbieżności w zeznaniach w/w winny skłonić do możliwie najszerszej ich weryfikacji w oparciu o pozostały, dostępny materiał dowodowy.

Trafnie w kontekście tych ustaleń, zakwestionował obrońca oskarżonego R. S. (1), stanowisko sądu rejonowego dotyczące oceny zeznań R. W., A. S. (1), A. S. (2), P. W., M. Sąd rejonowy uznał, że zeznania tych świadków nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Konstatacja powyższa nie może zostać uznana za trafną, bowiem wbrew twierdzeniu sądu rejonowego zeznania pozostałych świadków zawierają elementy mogące stanowić podstawę weryfikacji zeznań małoletnich.

Już z zeznań R. W. – matki A. i D. W., która wiedzę o zaistniałych wydarzeniach powzięła z relacji pokrzywdzonych A. i D. W., wynika że: „M. K. puszczała im jakieś filmy o treści pornograficznej” (k. 240v), nadto stwierdziła ona, że A. i D. W. „nie mówili nic o udziale oskarżonego” (k. 240v)

Z zeznań zaś A. S. (1) – matki J. S. (2) wynika, że filmy miała prezentować M. K., przy czym nie ma ona wiedzy o roli oskarżonego R. S. (1). Świadek stwierdza, że „filmy miały być puszczone kilka razy” (k. 241)

Należy zatem podzielić stanowisko obrońcy, że dopiero analiza dowodów pośrednich (min.z zeznań R. W. i A. S. (1)) i ich ocena w kontekście całości materiału dowodowego, pozwalać może na określenie ich znaczenia dla treści rozstrzygnięcia.

Zważywszy, że treść zeznań wskazanych przez obrońcę oskarżonego świadków dotyczy okoliczności odmiennie opisanych przez każdego z pokrzywdzonych odnośnie roli oskarżonych w prezentowaniu małoletnim treści pornograficznych, potrzeba wnikliwej oceny dowodów pośrednich, której sąd I instancji w istocie zupełnie zaniechał, jawi się oczywista.

Stwierdzić zatem należy, że dokonanych ustaleń faktycznych nie poprzedziła merytoryczna analiza całości materiału dowodowego, sąd rejonowy pominął przede wszystkim zawarte w nim sprzeczności.

Powoduje to, że także z opisanego wyżej względu, zaskarżone rozstrzygnięcie w punkcie 2 wyroku uchyla się od kontroli instancyjnej.

Powyższe rozważania prowadzą zatem do wniosku, że orzeczenie sądu I instancji odnośnie rozstrzygnięcia z zakresu punktu II aktu oskarżenia – wobec stwierdzonych uchybień natury procesowej – nie może się ostać. Nie przesądzając zatem ostatecznego sposobu rozstrzygnięcia, istnienie takiego stanu rzeczy wymuszało konieczność uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania przedmiotowej sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji.

Wszystko powyższe skutkowało koniecznością uchylenia zaskarżonego wyroku w całości i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania – zgodnie z właściwością rzeczową determinowaną zarzutem z punktu I aktu oskarżenia – Sądowi Okręgowemu w Łodzi.

Z uwagi na fakt, że oskarżeni R. S. (1) i M. K. korzystali w postępowaniu odwoławczym z pomocy prawnej świadczonej przez obrońców ustanowionych z urzędu, zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz obrońców adw. K. O. i adw. M. S. (2) kwotę po 516,60 zł na podstawie § 14 ust. 2 pkt. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. nr 163, poz. 1348 ze zm.), uwzględniającą zgodnie z § 2 ust. 3 rozporządzenia stawkę 23 % podatku od towarów i usług – od wynagrodzenia przyznanego w minimalnej kwocie 420 złotych.